

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

2. Veseli deček v lepi naravi.

Kajne, otroci, igrače imate vsi radi. Tudi naš Jožko jih ni zametaval. Mamica mu je kupila bobenček. In ko je tako bobnal po cesti, so ljudje kar nehote postajali in gledali ljubkega bobnarčka. Spet drugič je posnemal revne delavce na cesti in pridno vozil pesek in drugo drobnarijo v svoji mali samokolnici. Že za smrt bolan je še prosil mamico: »Kajne, mamica, če ozdravim, mi kupiš harmoniko.« Te in njim podobne so bile Jožkove igrače. — Vendar pa lahko rečemo, da modri dečko nanje ni nikoli preveč srca navezoval. Kmalu se je zavedal, da so igrače le igrače. Zato ga je kmalu začela bolj zanimati prava živa narava. Tri in pol leta je bil star, ko je zdravnik svetoval, naj mu poskrbijo kozjega mleka. Kupili so zato dve lepi kozici. »Moja je bila bela, Milenkina pa črna,« se je spominjal še nekaj dni pred smrtjo. In svojo belo kozico je mali pastirček vedno sam

pasel. Kmalu nato je dobil še ovčko. Toda morala je biti bela in snažna. Zato ni odnehal prej, dokler je mamica ni skopala v čeburu, podobno kot Jožka samega. Sploh je imel z živalmi vedno izredno veselje. Zdi se, da so mu bile živali za to hvaležne. Ko je Jožko ležal na mrtvaškem odru, so kropivci naenkrat začuli nenavadno žgolenje. Med rože, ki so obdajale njegovo krsto, se je skrila mala kobilica in prepevala Jožku vse tri dni, dokler ga niso odnesli pogrebci. Podobno kot živali je deček ljubil tudi cvetice. Na vrtu jih je gojil, v gozdu in travnikih jih je nabiral, da jih je dal doma pred križ ali pred Marijo. V bolezni mu ni mogel nihče napraviti večjega veselja, kot če mu je prinesel šopek lepih cvetic. In še pred smrtjo je prosil

mamico: »Mamica, saj mi boš dala cvetic na oder in na grob.« To željo so mu otroci bogato uresničili. Saj so ga na odru s cvetjem kar pokrili in njegovo krsto v grobu z rožicami zasuli skoraj do vrha jame. Tudi sedaj še Jožkov grob krasijo vedno najlepše cvetke. Te že od daleč kažejo, kje počiva njihov ljubitelj.

Še nečesa ne smemo pozabiti. Morda kdo izmed vas misli: Če bom pobožen, bom pa moral biti otožen in žalosten. Ne, dragi, to je velika zmota. Kmalu ti bo Angelček pripovedoval, kako globoko pobožen je bil Jožko. Toda o kaki mračnosti pri njem ni bilo sledu. Sami bi ga morali videti, kako navdušeno in pravilno je telovadil v šoli. Vse tovariše je posekal. In da bi ga pozimi videli, kako sijajno se je znal smučati. Že sta se pogodila z mamico, da mu bo kupila za zimo popolno smuško opravo. Dobri Bog pa mu je rajši preskrbel nebeško svatovsko oblačilo. — Kaj šele, če bi ga vi videli, kako je plaval v Sori, ki teče le nekaj korakov proč od Ceglarjeve hiše. Noben otrok, pa tudi odrasli ni znal tako lepo in zdravstveno pravilno plavati kakor on. Še malo pred smrtjo nam je pripovedoval, kako je tudi ateka učil plavati. »Ata samo piha ph, ph,« je dejal, »moral pa bi biti čisto miren in imeti zaprta usta.« Letošnje počitnice seveda se ni mogel več kopati. Pač pa je prosil mamico, da ga je nesla k vodi, da je mogel vsaj druge gledati, kako so se kopali.

Ves ta sport pa je Jožko gojil le v pravi meri, ob pravem času, ko je zadostil že vsem drugim svojim dolžnostim.

(Dalje.)

Trebnje — Jožkov rojstni kraj.